

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 92/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Vasiľom, Advokátska kancelária VASIĽ, ŠIMONOVICĎ & partners, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2. Zo sťažnosti vyplýva:

«Uznesením č. k. 8C/86/2011-180 zo dňa 26.11.2015 Okresný súd Spišská Nová Ves v právnej veci sťažovateľky v postavení žalobkyne proti žalovanej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj ako „žalovaná“) o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- Eur s príslušenstvom priznal sťažovateľke náhradu ostatných trov konania vo výške 300,92 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.014,78 Eur, a to všetko zaviazal žalovanú zaplatiť do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti uvedenému uzneseniu sťažovateľka podala včas odvolanie zo dňa 18.12.2015 kde okrem iného namietala:

1) že súd prvej inštancie jej nepriznal náhradu DPH k trovám právneho zastúpenia v súlade s daňovými predpismi,

2) že súd prvej inštancie jej nepriznal náhradu cestovných výdavkov právneho zástupcu sťažovateľky v súlade s právnymi predpismi a zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho (resp. neskôr civilného sporového) konania.

Predmetom tohto konania o sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky práve v súvislosti s uvedenými dvoma námietkami. Preto ostatné odvolacie námietky uvedené sťažovateľkou v podanom odvolaní sú pre toto konanie irelevantné a nie je potrebné sa nimi bližšie zaoberať.

O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 5Co/85/2016-210 zo dňa 27.10.2016, ktorým napadnuté uznesenie potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Svojím rozhodnutím však Krajský súd v Košiciach zásadným spôsobom zasiahol do základných práv sťažovateľky garantovaných Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, ktorými je SR viazaná...»

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky... na spravodlivé prejednanie veci podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, ako aj základné právo sťažovateľky domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 5Co/85/2016 zo dňa 27.10.2016 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konania.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť trovy konania...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

7. V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

8. Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne

prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

9. Sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáha zrušenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 85/2016 z 27. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), avšak bez toho, aby výslovne navrhla vysloviť, že ňou označené práva boli uznesením krajského súdu porušené. Je pravda, že v odôvodnení sťažnosti sťažovateľka poukazuje na porušenie označených práv uznesením krajského súdu, avšak tieto jej tvrdenia môže ústavný súd považovať iba za súčasť argumentácie, a nie za relevantný návrh, o ktorom môže ústavný súd rozhodnúť.

10. Ústavný súd uvádza, že postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil uznesenie všeobecného súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli týmto uznesením porušené, ústava a ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Zrušenie rozhodnutia je totiž viazané na vyhovenie sťažnosti a deklarovanie, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody, prípadne ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 54 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

11. Sťažovateľka sa v petite sťažnosti nedomáhala toho, aby ústavný súd vyslovil, že ňou označené práva boli porušené konkrétnym uznesením krajského súdu, ktoré následne žiada v ďalšej časti petitu zrušiť, a preto sa ústavný súd možným porušením práv sťažovateľky nezaoberal.

12. V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľka je zastúpená advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony

právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konanie, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2017